

Ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον οὗτος, τῇ εἶπε σφοδρῶς — Ἐρε ! . . . φύγε ! . . . θὰ τιμωρηθῇς τοιουτοτρόπως σκληρότερον ἐν τῇ τοῦλάχιστον οὐχὶ ὑπ' ἐμοῦ !

Διέβη ἐκεῖνη πρὸ αὐτοῦ ἀγερῶχος, ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον της, καὶ μετ' οἰκτρᾶς ἀγωνίας ἤκουσεν αὐτὴν ὁ τάλας ἀνοίγουσαν τοὺς σύρτας, πρὸς ὑπεξαίρεσιν ιδιοκτητῶν αὐτῆς ἀντικειμένων, καὶ ἐξερχομένην εἰτα γοργῶς εἰς τὸν πρόδομον. Μετὰ στιγμὴν μίαν ἡ αὐλεις πύλη ἐκλείσθη βροντῶσα βαρέως ὀπίσω τῆς φευγουσῆς συζύγου, ἥτις καταλείπουσα τὸν ἄνδρα, τὸ τέκνον, τὸν οἶκόν της, τὰ πάντα συλλήδων, ἔτρεχε πρὸς τὸν πολυφίλητον ἐραστὴν.

Ἐπὶ μικρὸν ὁ Δαβὶδ ἀπέμεινεν ἀκίνητος ἀκροώμενος λάβρως τὴν περὶ νερκῶδη σιγὴν. Τῷ ἔφάνη ὅτι μέρος τοῦ ἰδίου του ἐγὼ ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτοῦ βιαίως, τὸ δ' ἐπίλοιπον παρελύθη ἐν ἀκαρεί. Περιφέρων τὸ βλέμμα κύκλῳ, κατεῖδεν αὐτὸ τοῦτο τὸ δῶμα, ὅπου διέμενε συνήθως, ἀλλὰ τρομερὰ τις μεταλλαγὴ ἐξαίφνης εἰς αὐτὸ ἐπελθοῦσα, τὸ καθίστα σχεδὸν ἀγνώριστον : ἐκείνη ἥτις διὰ τῆς παρουσίας αὐτῆς ἐνεψύχουν τὴν περιοχὴν του δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐντός !

Εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Εἶναι ὄναρ ! εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνωσι ταῦτα πάντα πραγματικῶς ! θὰ ἐπανέλθῃ σκεψθεῖσα, ὅταν τὸ πνεῦμά της καθυσυχᾷ, καὶ ὅλα τότε τάχαθ' αὐτῆς συνδιαλλαγῇ, ἣν τῇ προέτεινα πρὸ ὀλίγου θὰ καταδειχθῶσι πρὸ αὐτῆς τόσῳ σαφῶς, ὥστε δὲν θὰ ἐπιμεινῇ πλέον ἐν τῇ ἀπονενουμένῃ ἀποφάσει της. Ἐχει ἀτέρμονον χαρακτῆρα, ἴσως ἐγὼ ἐσφαλὼν ὁμιλήσας τόσῳ τραχῶς. Θεέ μου ! ἐνῷ εἶμαι ἤδη τόσον δυστυχῆς, τί μοι ὀφείλει τὸ σκληρὸν ὕψος μου ; Δὲν ἔπρεπε νὰ φεισθῇ αὐτῆς πολὺ πλεονέκτερον ; Τῇ κατέσπασα ἤδη δυσχερεστάτην τὴν ἐπιστροφὴν. Ὁφείλω νὰ τῇ δώσω πλεονεξία ἐλευθερίαν, καὶ οὐχὶ νὰ τὴν ταπεινώσω τόσῳ πολὺ . . . Ἐὰν δὲν ἐπανέλθῃ ; ἂν ὁ ἄθλιος ὅστις τὴν παρέσυρεν εἰς τὸ ἔγκλημα προσεδέχασε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ καὶ τὴν κρατήσῃ παρ' ἑαυτῷ ; . . . Ὡ ! πόσον ἀνόητος εἶμαι, πόσον εὐτελεῖς αἱ μεγαλορρήμονες θεωρίαι μου ! . . . Οὐδὲ κἀν γνωρίζω ποῖος εἶναι, ποῦ ὀφείλω νὰ τὴν ἀναζητήσω. Ἄν ἐπέμενον, ὁ Σανδρὲν θὰ μοι τὸν ὀνόμαζε χθὲς ἐσπέρας, ἀλλ' ἐκ ματαιότητος πρὸς τήρησιν πνευματικῆς ἰσχύος δὲν ἐπέμεινα !

Κατὰ παράδοξον ἀνάγκουσιν αἱ ιδέαι, ἃς τῷ ἐνέβαλε χθὲς ὁ φίλος ἐξελιχθῆσαν αἰφνιδίως ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, μία δὲ μόνη στιγμή τῷ ἐπήρκεσεν ὅπως παραβάλῃ αὐτὰς πρὸς ὅσας ἐξέθηκεν αὐτὸς πρὸς τὴν Λουίζαν κατὰ τὴν λήξασαν θυελλώδη συνέντευξιν. . . καὶ ἦσαν ἀπαραγράφτως αἱ αὐταί, πρῶτης καὶ συγκινήσει πρὸς τὴν κακοῦργον μητέρα, μόνον καὶ μόνον ἐν σωθῇ τὸ τέκνον ἀπὸ τῆς ἐγκαταλείψεως ἔσχον ἔφαρμογὴν θαυμασίαν, ἔσχον θρίαμβον πλήρη τὰ ἰδεολογικὰ ταῦτα ἀξιώματα ! . . . ναί, ἡ γυνὴ ἥτις εἰς οὐδὲν ἐξ ὧσιν ἀπῆλθεν ἐκεῖνος συνῆνεσε, βλέπουσα αὐτὸν τόσῳ μετριοπαθῶς ἀπέναντι αὐτῆς, συνέλαβεν ἀναμφιδόλως ἀμετάβλητον πρὸς αὐτὸν καταφρόνησιν ! ναί, θὰ ἐμίσει, πλὴν θὰ ἐσέβeto ἴσως ὅλον σκληρὸν καὶ ἀδυσώπητον σύζυγον, σύζυγον ὅμως ἐνοῦντα τὰς χεῖρας καὶ ψελλίζοντα ταπεινὰς ἱκεσίας, ὦ ! διὰ γέλωτος μόνον ὁ ἀντήμειβε ! . . . Φεῦ ! ἦτο

ἤδη γελοῖος Δανδίνος· εἶθε νὰ ἦτο κάλλιον ! Ὁθέλλος Κρίσις παρσυσμοῦ λυσσάλεος κατέλαβεν αὐτόν.

— Ἡ ἐπιεικέα μου εἶναι σκαιά, διενόηθη· ὤφελον νὰ φονεύσω ἀμφοτέρους, καὶ ἐρωμένην καὶ ἐραστήν ! οὕτω τοῦλάχιστον τὸ αἷμα θ' ἀπέπλυνε τὴν κηλίδα τοῦ αἵσχους !

Ἐφ' ἀντάσθη τότε τὴν γυναῖκά του ἐν τῷ οἴκῳ ἐκεῖνου, πρὸς ὃν ἐσπευσε, ριπτομένην εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, εἰρωνευομένην, ἐν τῇ ἀφηνήσει τῆς λύσεως τῶν γεγονότων, τὸν βλάκα σύζυγόν της, ὅστις ἰδίᾳ χειρὶ τῇ ἤνοιξε τὴν θύραν, ὅπως ἐξέλθῃ ἀνετώτερον· καὶ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ὀλολύζων ἐν τῇ σιγηλῇ ἐρημίᾳ τῆς αἰθούσης ἐν ἣ ὑψίστατο τὸ ἀγωνιώδες ἐκεῖνο ἠθικὸν μαρτύριον. Ἀπνύθουνεν ὕδρεις καὶ ἀράς πρὸς ἑαυτόν, ἀλλ' εἰτα ἀκαριαίως ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης τὸν νοῦν του νυκτὸς φῶς ὥχρον διεχύθη, καὶ ἡ ἀγγελικὴ τῆς θυγατρὸς του μορφή μυστηριωδῶς ἐπεφύτνυσε.

Ἐμειδία ἐγγίζουσα πρὸς αὐτόν, τῷ ἔφάνη δὲ ὅτι τῷ ἐπιθύριζεν εἰς τὰ ὦτα ἡδῶς : « Οὐχί, δὲν ἐσφαλές φανείας ἐπιεικῆς, διότι ἔνεκα τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου ἔπραξας τοῦτο· οὐχί, δὲν εἶσαι σκαίος, εἶσαι μεγαλόψυχος, δυστυχῆς μου πάτερ, ὅστις κατὰ τὴν δεσνοτάτην τῆς ζωῆς σου στιγμὴν οὐδὲν ἄλλο πρὸ ὀφθαλμῶν ἔσχες, εἰμὶ τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου σου ! παῦσε παλαίων πρὸς σεαυτόν· ἂν μᾶς κατέστησε τόσῳ δυστυχεῖς, ἐγκαταλιποῦσα ἡμᾶς, ἐκείνη ἥτις ὤφειλε μέσῳ ἡμῶν νὰ διαδιώσῃ, ὦ ! θὰ περιπτυχθῶμεν στενωτέρω ἀλλήλους οἱ δύο, καὶ οὕτω θὰ πληρώσωμεν τὸ κενὸν ὅπερ ἀφῆκεν ἡ ἀπουσία αὐτῆς. Ὅσον ἀγάπην τέως ἠσθάνεσο πρὸς αὐτὴν, εἰς ἐμὲ ἤδη θὰ ἐπιρρίψῃς, ἐγὼ δὲ θὰ σὲ σεβάσθῃ, διότι χάριν ἐμοῦ ἔσχες τὴν ὑψιφθονα μεγαλόψυχίαν, ὅπως εἰς τὴν συγκινήσειν συγκαταβῇς ! ».

Ἰπὸ τὸ κράτος τῆς παρηγόρου ταύτης ὀπτασίας, ἥτις προέλεγεν αὐτῷ γλυκύτερον μέλλον, ὁ Δαβὶδ ἠσθάνθη ἐκπνέουσαν ἐξαπίνης ὄλην αὐτοῦ τὴν ἀγρίαν ὀργὴν. Ἐκ νέου ἡ βεβαιότης ὅτι ἔδρασεν ὡς ἔδει ἐπεδλήθη ἐπὶ τοῦ πνεύματός του, καὶ βαθῶς εἰσπνέων, οἰονεῖ ἀπαλλαγῆς φρικώδους ἐφιδάλτου, ἥρεμος δέ, καίτοι κατασυντετριμμένος ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἠδυνήθη νὰ σκεψθῇ πρὸς λήψιν μέτρων, ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοῦ τέκνου, τοῦλάχιστον ἐπὶ ἡμέραν ὄλην, τὴν ἀποχώρησιν τῆς μητρός. Κατευθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Κεκιλίας, μελετῶν σχέδιον ἐρμηνείας, ἐκ φόβου μὴ καταφωραθῇ ἀμυχανῶν, ἐὰν ἠρωτάτο ἀπροπαρόδκευος.

Διὰ τινος διαδρόμου ἐφθασεν εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἐνθα ἐκάστην πρωΐαν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ κόρη εἰργάζετο παρὰ τῇ παιδαγωγῷ αὐτῆς, ἀνοίξας δὲ τὴν θύραν, εἶδεν αὐτὴν μὲν κεκλιμένην ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ γράφουσαν μετὰ προδοχῆς, ἐκείνην δὲ ἀσχολουμένην εἰς ποιητικὸν ἐργόχειρον.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ πατρὸς της ἡ κοραεὶς ὠρῶθη περικαρῶς καὶ ὠρμηδεν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.

— Πόσον εἶσαι καλός, καὶ ἥλθες νὰ με ἴδῃς ! τῷ εἶπε· ἔπραξα ὠραιότατα· γράφω γυμνάσιον βοτανικῆς τὸ ὁποῖον δὲν ἐμπόρῳ νὰ κεφαλῶσω. . . Σὺ, ὁ ὁποῖος γνωρίζεις ὅλα, εἰπέ μοι τί εἶναι αὐτὸ τὸ σύστημα τοῦ Κανδόλλα ;

— Εἶναι τὸ λεγόμενον σύστημα τῶν ἀπογονιῶν,

εἶπα μεριδίων ἐκεῖνος· εἶναι τρόπος ταξινομήσεως παλαιός, τὰ συστήματα τοῦ Χούκερ καὶ τοῦ Βένουμ εἶναι πολὺ νεώτερα . . . ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν καιρὸν νὰ σοὶ τὰ ἐρμηνεύσω τώρα . . . τὴν ἐσπέραν ἂν θέλῃς, δύναμαι. Ἦλθον μόνον διὰ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ μήτηρ σου ἐξῆλθεν, καὶ ἴσως κατὰ τὸ γεῦμα δὲν θὰ ἦναι ἐδῶ . . . Ἀσχολεῖται εἰς τὴν χάριν ἀγαθοεργιῶν πώλησιν, τὴν ὁποίαν συνήθως διενεργεῖ, καὶ ἐπειδὴ ἡ πώλησις γίνεται τὴν ἐσπέραν . . . θὰ μείνῃ ἀναμφιβόλως μὲ τὰς κυρίας κομητρίας.

— Πῶς, δὲν τὴν ἤμεραν; ἠρώτησεν ἡ κόρη μετὰ λύπης . . . Ἀλλὰ σύ, τοῦλάχιστον δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς!

— Ὅχι μικρά μου, εἶπεν ὁ πατὴρ διὰ φωνῆς ὑποτρεπούσης· ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω οὔτε σήμερον, οὔτε ποτέ.

— Καλὰ λοιπόν! θὰ μ' ἐξηγήσῃς τὸν Κανδόλλαν;

— Ναί, καὶ τὸν Κανδόλλαν, καὶ τὸν Λινναῖον καὶ τὸν Γιουσσέα, ἂν θέλῃς.

Ἡ θυγάτηρ ἠσπάσθη αὐτὸν τρυφερῶς, ἐκεῖνος δὲ τῇ ἀπέδωκε τὰς θωπείας, μετὰ συγκινήσεως καὶ νευρικῆς ταραχῆς, αἰσθανόμενος δὲ δάκρυα πλημμυροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐξῆλθε σπεύδων.

Καταλιποῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς ἡ Λουίζα ἐδάδιζε κατ' εὐθείαν γραμμὴν, μικρὸν τινα μόνον ἐξ ἐρυθροῦ δέρματος σάκκου, πλήρει ἐκ τῶν κοσμημάτων αὐτῆς καὶ τῶν χρημάτων, ἀνὰ χεῖρας ἔχουσα. Ἐσκέψατο ὅπως ἐξασφαλίσῃ πόρον ζωῆς σταθερόν, ὅθεν ἐν ἐλαχίστῳ σχετικῶς ὀγκῷ παρελάμβανεν ἥδη ὀγκωδεστάτην ποσότητα ἀρκούσαν ὅπως ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη βιώσῃ εὐμαρῶς, μηδενὸς στερομένη καὶ οὐδὲν ἀπιθορτίζουσα. Ἀλλὰ ψάσασα εἰς τὴν πλατεῖαν Ἐλῶ, διανοήθη, ὅτι οὕτω περὶ βαίνουσα ἐκινδύνευεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ περιπέσῃ εἰς συναντήσεις, προσεγγίσεις, καὶ ἐπερωτήσεις ἴσως ὑπὸ γνωστῶν προσώπων, ἐπειδὴ ἄλλως τε παρήρχετο ἡ ὥρα τῆς ἀπὸ τοῦ πρωῒνου περιπάτου εἰς τὸ Δάσος ἐπιστροφῆς· ἐπέβη λοιπὸν ἀμάξης καὶ διευθύνθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ἡλείων. Ἐν τῷ εὐρυτάτῳ τούτῳ ἀσιατικῷ τῇ μορφῇ ξενῶν ὅπερ τοσοῦτοι διάδρομοι καὶ κλίμακες διεμέριζον, θὰ ἠδύνατο εὐχερέστατα ν' ἀποκρυβῇ καὶ νὰ διαλάβῃ τοὺς πάντας μέχρῃς ὅτου ἐγκραθιδρυνθῇ πον ὁριστικῶς. Καταβάσα δὲ τῆς ἀμάξης ἐν τῇ ὁδῷ Καστιλιόν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ριβολι εἰσόδου μετ' ἡρέμου ἥθους προσώπου ἐρχομένου πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἐξήκτισε παρὰ τοῦ διευθυντοῦ διαμέρισμα πρὸς κατοικίαν.

— Αἱ ἀποσκευαὶ μου φθάνουσι σήμερον, εἶπε πρὸς τὸ παρὸν φέρω κοσμήματα καὶ χρήματα μόνον τὰ ὁποῖα μάλιστα θὰ ὀς παρακαλέσω νὰ φυλάξῃτε ἐν τὸς τοῦ ταμείου σας.

Ἀθήρεδεν εἰτα πρὸς πρόχειρον χρῆσιν τραπεζικά τινα γραμμάτια ἐκ τοῦ σάκκου, καὶ ἔγραψεν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν περιηγητῶν, ὅπερ ὁ διευθυντὴς τῇ ἔτεινε, «Κα Λεβαρδιέ, ἐκ Λυών». Ἀκολουθήσασα δὲ ὑπηρετὴν τινὰ τοῦ ξενοδοχείου ἐπιθορτισθέντα ὅπως τῇ ὑποδείξῃ διαθέσιμα δώματα, ἐξέλεξε δύο τοιαῦτα θάλαμον καὶ αἰθουσαν ὑποδοχῆς, ἐπὶ τοῦ τρίτου ὁρόφου, βλέποντα πρὸς τὸ Τουίλερι. Ὅτε ἀπέμεινε μόνη, ἦνοιξε τὸ παράθυρον, σπινθηρίσασα δ' ἐπὶ τῶν κυγκλιδῶν, περιέστρεψε τὸ βλέμμα μακρὰν καὶ ἀνέπνευσεν

ἡδυνασθῶς τὸν λαρὸν ἀέρα. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι μόλις ἐξῆλθε μακροχρονίου εἰρκτῆς, ὅτι ἀπῆλθεν ἥδη τὴν πρώτην τῆς ἐλευθερίας τῆς ὥραν, ὅτι ὁ γλαυκὸς οὐρανός, τὰ εὐσκία φυλλώματα τὰ κατασειόμενα ὑπὸ δροσώδους ζεφύρου, αἱ καλίπτεροι, τέλος, περιστεραὶ αἱ ἀνὰ μέσον τῶν κλάδων λαρύνουσαι ἀπέπνεον τρυφερότητα γλυκεῖαν, ἀγνότητα γλαφυράν, ἀγνωστον τέως καὶ ἀπερίγραπτον θέλητρον. Οὐδ' ἐφ' ἀπαξ ἡ ἀνάμνησις ἐκεῖνων, οὕς δυστυχεῖς καὶ ἀπέλπιδας κατέλιπεν ὀπίσω αὐτῆς ἐπέψαυσε τὸ πνεῦμά της· διετέλει ἐν στιγμῇ νοητικῆς κρίσεως, καθ' ἣν ἡ λογικὴ ὁλοτελὴς καταργεῖται, καθ' ἣν τὸ ἡθικὸν ὄν βαίνει εἰς παραδεδομένον τυφλὸς εἰς μόνὰ τὰκαταδάμαστα ἐνδοκτικα.

Τὸ ἐκκρεμὲς σημαῖνον τὴν μεσημβρίαν ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἡδεῖας ρέμβης καὶ τῇ ὑπέμνησεν ὅτι ὁ καιρὸς προχωρεῖ. Ἐπλησίασε τότε πρὸς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης τράπεζαν, ἦνοιξε σημειωματάριον, καί, καθίσασα, ἐπέγραψεν ἐπὶ χάρτου τὰς ἀκούτους βραχείας γραμμά :

Ἀγαπητέ μοι Δανιήλ,

Ἐλθέ, ἄνευ οὐδὲ στιγμιαίας ἀναβολῆς, πρὸς συνάντησίν μου, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ἡλείων. Θὰ ζητήσῃς τὰ δώματα τῆς κ. Λεβαρδιέ.

Λουίζα.

Σφραγίσασα δὲ τὸ γράμμα, ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐσήμνηε τὸν κωδωνίσκον. Μετὰ στιγμὴν μίαν θαλαμνηπλόος τις ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῆς.

— Ν' ἀποσταλῇ ἡ σημειώσις αὐτῇ, τῇ εἶπε, παρευθὺς διὰ τινος ὑπηρετοῦ, ὅστις, ἂν τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνομαι ἀπουσιάσῃ ἐκ τοῦ οἴκου του, πρέπει νὰ τὸν εὕρῃ ὁπουδήποτε κἂν ἦναι.

— Καλῶς, κυρία, ἀνῆντησεν ἡ θαλαμνηπλόος. Ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ προγευματίσῃ;

— Στείλατέ μοι τῆϊον καὶ δίπυρα.

Ἡ πυριφλογῆς γυνὴ ἐπὶ δύωρον διετέλεσεν ἐν καταστάσει ἐργηγόρου ὕπνου, ἐκτελοῦσα πράξεις ὧν οὐδεμίαν εἶχε συναίσθησιν. Μόλις δὲ ὅταν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης αὐτῆς ἀνοιχθεῖσα παρέσχε διόδον εἰς τὸν ἀναμενόμενον, ἀνεῦρε τὴν συνειδήσιν τῆς πραγματικότητος. Ἠγέρθη, καὶ τρέχουσα πρὸς αὐτὸν μετὰ τεταμένων χειρῶν, ἀνέκραξε·

— ὦ! εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μοι Δανιήλ, ὅτι ἦλθες τόσον ταχέως! . . .

— Δὲν ἦμιν εἰς τὸν οἶκον κ' ἐδέσσε νὰ ἀναζητηθῶ ἐπὶ μακρὸν, ἀλλὰς θὰ ἐξῆθαι ταχύτερον. Ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐφόδῃσε ὁποῖα λοιπὸν περιπλοκὴ ἐπῆλθεν;

Ἀλλ' ὁμιλεῖ μετὰ περιφρονος ἡρεμίας ἀνδρός, ὅστις μηδὲν φοβηθεὶς, προσέχει ἀτενῶς μὴ περιπέσῃ εἰς λάθος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του περιέστρεψαν κυκλοτερεῖς βλέμμα ἀναζητοῦντες ἐν τῇ περιοχῇ τῆς αἰθούσης ἐνδείξεις τινὰς καὶ εἰδήσεις περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως, ἧς ἐμάντευε τὸ δοδαρόν. Ἡ Λουίζα ὅμως ἀπέσπασεν αὐτὸν πάραυτα ἐκ τῆς ἀνυσυχίας εἰς δούσουσα δ' εἰς τὴν καρδίαν τῆς υποθέσεως.

Ὅταν ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ οἴκου σου, εἶπε, ἔσχον

συνέντευξιν ὀριστικὴν μετὰ τοῦ συζύγου μου. . . . Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ἡ ρῆξις εἶναι πλήρης καὶ ἀνέκκλητος. Ἐφυγον ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπιστρέψω, σὲ παρακάλεσα δὲ νὰ ἐλθῃς διὰ νὰ μάθω ἂν μὲ θέλῃς διὰ παντός.

Ὁ Δανιὴλ λαβὼν τὴν χεῖρά της, ἦν τῷ ἔτεινεν ἐκείνη, ἡσπάσθη αὐτὴν μεθ' ἱπποτισμοῦ μᾶλλον ἢ τρυφερότητος.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἀμφισβᾶλλεις περὶ τῶν πρὸς σὲ αἰσθημάτων μου, ἀπεκρίθη. . . . Σὰ ἀγαπῶ, — τὸ γνωρίζεις, — σὲ ἀγαπῶ βαθέως, καὶ εἰμαι ἑτοιμος πρὸς πᾶσαν θυσίαν ἵνα σοὶ τὸ ἀποδείξω ἐμπράκτως.

Ἐκείνη νύχαριστήσεν αὐτὸν θλίβουσα στοργικῶς τὴν χεῖρά του, σύρουσα δὲ αὐτὸν πλησίον της ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τῷ εἶπε.

— Πενιχρὰν φιλοξενίαν σοὶ παρέχω σήμερον· ἀλλ' ἀπὸ αὔριον τὰ πάντα θὰ μεταβληθῶσι.

— Ὡ, ἀδιάφορον! ἀνέκραξεν ὁ Δανιὴλ μετὰ ζέσεως· σὲ ἔχω, σὲ βλέπω, ἰδοὺ ἡ οὐσία! . . . Σὺ καλύνεις τὰ πάντα πέριξ σου. . . . Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν, ὁμιλεῖς σπουδαίως; . . . Τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον ὑπὲρ ποτε. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί συνέβη, καὶ ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά σου. . . . διότι, ἂν ἐπαφίεσαι εἰς ἐμὲ σήμερον, ἡ ἐμπιστοσύνη σου μοὶ προσδίδει ἠθικὴν τινα ἐπιβολὴν ἐπὶ σοῦ. . . . ὑπέχω βλέπεις εὐθύνην περὶ τῆς ἀσφαλείας σου. . . . Τί δύνασαι ν' ἀναμείνῃς, νὰ ἐλπίσῃς, ἢ νὰ φοβηθῇς;

— Οὐδὲν ν' ἀναμείνω, οὐδὲν νὰ φοβηθῶ, τὰ πάντα νὰ ἐλπίσω, ἀγαπητὲ Δανιὴλ, ἂν ἀληθῶς μοὶ ἀνῆκες.

— Ὅφειλὼ νὰ σοὶ ἀποδώσω δικαιοσύνην, εἶπεν ἐκεῖνος γελῶν· ἐξηγεῖσαι μετὰ καθαρότητος καὶ σαφηνείας ἥτις οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐπιτρέπει.

Ὅποια γυνὴ εἶσαι! . . . τίποτε δὲν δύναται νὰ σοὶ ἀντιστή. Πλὴν, ἀγαπητὴ μοι Λουίτζα, εἶσαι βεβαία ὅτι ἐσκέψθης ὀρίμως πρὶν ἢ ἐκτελέσῃς πρᾶξιν τὴν σὸς δοῶν;

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρεδόθην εἰς σὲ ὥφειλον νὰ σκεψθῶ! ἀνέκραξε πυρετωδῶς ἡ Λουίτζα· διότι ἔκτοτε χρονολογεῖται ἡ παραπλάνησίς μου· ἀλλ' ἦδη τί φρονιμώτερον, εὐγενέστερον καὶ νομιμώτερον ἢ τὸ νὰ διακανονίσω τὴν μετέωρον θέσιν μου; ἡ ἐξαπάτησίς μ' ἐκίνει εἰς δυσανασχέτησιν, ἡ μετοχὴ ἄλλου εἰς τὴν ἀγάπην μου ἀνεστάτου τὴν καρδίαν μου ἐξ ἀηδίας, καὶ τὸ ψεύδεσθαι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν μοὶ ἀπέβαινεν ἀδύνατον.

Σήμερον εἰμαι ἀπέναντι ἑμαυτῆς ἥττον ἔνοχος, ἥττον ἐξηντελισμένη ἢ χθές· οὐδενὸς πλέον καταχρῶμαι διὰ προσπεποιημένων τρόπων εὐθύτητος καὶ αὐστηρότητος ἡδῶν· ἀνέκτινα τὴν ἐλευθερίαν μου· ἴσως τις μὲ κατακρίνῃ, ἀλλ' ἐγὼ παύω πλέον περιφρονοῦσα ἑμαυτήν!

— Ἀπερίσκεπτος, θελκτικὴ μου ἀπερίσκεπτος! ἀνεφώνησεν ὁ Δανιὴλ ἡδέως, καὶ σύρων αὐτὴν ἐγγυτέρω, ἐπέψαυσε διὰ τοῦ μεταξόδους μύστακός του τοῦ βαθυμέλανος ὀφθαλμοῦς τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις ῥιγοῦσα ἐξ ἡδονῆς, συνεσφίγγθη περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Ἐχεις ἰδιαιτέρον ὅλως τρόπον τοῦ δικαιολογεῖν τὰ πράγματα, ὅστις ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἅωτον τῆς

λογικῆς. Πρέπει νὰ σοὶ τὸ εἶπω, εἶναι καθῆκόν μου ὡς φίλου τρυφεροῦ καὶ εἰλικρινοῦς.

Μερινᾶς πολὺ ὅπως ἐξασφαλίσης εἰς σεαυτὴν τὴν ἰδίαν σου ἐκτίμησιν, ὅπερ εἶναι καλόν, ἀλλὰ δὲν φροντίζεις νὰ διασώσῃς καὶ τὴν τῶν ἄλλων, ὅπερ θὰ ἦτο ἔτι κάλλιον. Δὲν ζῶμεν ἐντὸς ἐρήμου νήσου, ὥραία μου Λουίτζα! πέριξ ἡμῶν πυκνοῦται ἡ κοινωνία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψει, καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ φανῇ ἴσως τόσον ἐπιεικῆς πρὸς τὴν ἐλευθεριότητά σου ὅσον σὺ αὐτή. Ἀποκαλύπτως δὲν δύναται τις νὰ ἐρχεται εἰς ρῆξις καν' αὐτῆς. . . . καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἀκροσφαιλῆς εἶναι ἡ θέσις μας, τόσῳ μᾶλλον ὀφείλομεν νὰ ἐξευμενίζωμεν τὴν κοινὴν γνώμην. . . . Μορφάζεις. . . . διότι σοὶ ὁμιλῶ βεβαίως ὡς γηραιὸς πάππος βαθύπειρος καὶ σοφός· ἴσως ὅμως καὶ ὁ σύζυγός σου αὐτὸς σοὶ εἶπε πᾶν ὅτι τώρα παρ' ἐμοῦ ἤκουσας. Δὲν μοὶ φαίνεται τοῦτο παράδοξον, διότι βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων δι' ἄλλων ἐπιχειρημάτων εἰμὴ δι' ὅσων ἐγὼ ὑπερασπίζω τῶν ἰδικῶν σου. Εἶναι τὸ αὐτὸ θέμα, ἡ αὐτὴ ἐξέλιξις.

Ἡ Λουίτζα ἔσπειρε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

— Καλῶς! λέγε ὅτι θέλεις, δὲν μὲ πείθεις.

— Δὲν ἐπιμένω ἵνα σὲ πείσω, ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ σὲ διαψεύσω εἰλικρινῶς. Τοῦτο εἶναι δι' ἐμὲ καθήκον συνειδήσεως. . . . Δὲν θέλω μετὰ ἐξ ἡμῶν, μετὰ ἐξ ἐδοξμάδας ἴσως νὰ εἴπῃς· «Ὡ! ἂν ἐγνώριζα ποῦ μετέβαινον! . . . Θέλω νὰ σοὶ δείξω ποῦ μεταβαίνεις, καὶ πράττειν τοῦτο σοὶ παρέχω μέγιστον ὑπέρποτε δείγμα στοργῆς, διότι τὴν στιγμὴν ταύτην παλαιῶ πρὸς ἑμαυτόν! ναι, παλαιῶ, διότι ὅταν εὐκρινῶς σοὶ ἀποδείξω τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων μου, ἴσως θὰ μακρυνθῇς ἀπ' ἐμοῦ. . . . καὶ θὰ σὲ στερηθῶ.

Μὴ φοβεῖσαι περὶ τούτου, Δανιὴλ· θὰ σὲ ἀγαπήσω ἐτι πλεονέστερον, καὶ οὐδὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς ἀποχωρίσῃ εἰμὴ ἡ θέλησίς σου ἢ ἡ θέλησίς μου.

— Μόνη ἡ ἰδικὴ σου θέλησις. φιλτάτη, διότι ὅταν γυνὴ ὑποβάλλεται χάριν ἀνδρός τινος εἰς θυσίαν τὴν σὴν, ὁ ἀνὴρ ἐκείνος εἰς αὐτὴν ἀνῆκει ἐσθραῖ.

— Λοιπὸν πρὸς τί οἱ συλλογισμοὶ οὗτοι; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ θωπευτικῶς πρὸς αὐτὸν ἀτενίζουσα· οὐδεὶς παρεμβάλλεται πλέον μέσῳ ἡμῶν, ἀπολαύσωμεν λοιπὸν τὴν εὐδαιμονίαν ἀνευ ὑποψιῶν καὶ ἀνησυχίας.

— Δὲν θέλεις νὰ σὲ διδάξω ἠθικὴν;

— Ὅχι, θέλω νὰ μὲ φιλήσῃς.

— Ἡ αἵτησις δὲν ἐπανελήφθη δῖς, καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀλλήλων ἐλυσμόνησαν ὁλοτελῶς αὐτὴ τὰς ὁδυνηρὰς ἀναμνήσεις της, ἐκεῖνος τὴν ἀνῆσυχον περιεργίαν.

— Καλῶς λέγεις, εἶπεν ἡ Λουίτζα ἐν τέλει, δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἐπὶ μακρὸν ἐντὸς αὐτῆς τῆς φωλεᾶς. . . . Αὔριον θὰ ἐξέλθω ἵνα ζητήσω μέγαρόν τι πρὸς ἐνοικίαν πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, καὶ θὰ ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ. Θὰ μὲ βοηθήσῃς εἰς τὴν ζητήσιν.

— Ἄν θέλῃς· ἀλλὰ, φιλτάτη, ἐξήντησας λοιπὸν τὸν Πакτωλόν;

— Ὡ! ἔχω πολλὰ χρήματα, εἶπεν ἐκείνη μετὰ τόνου χαρᾶς. Τοῦλάχιστον ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα εἰς χρυσὸν καὶ ὅλους τοὺς ἀδάμαντάς μου, οἱ ὅποιοι εἰ-

ναι λαμπρότατοι . . . θά διέλθω οὕτως ἐν ἔτος καὶ ἐπέκεινα . . . κατόπιν, πάλιν εἶμαι ἡσυχός . . . ὁ σύζυγός μου δὲν θά μ' ἀφήσῃ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ . . .

— Αἱ, αἱ, δὲν εἶναι πολὺ βέβαιον τοῦτο· εἶπεν ὁ Δανιὴλ μεθ' ὕψους ξηροῦ πωρ. Ἄν ἔχῃ ἀξιώσεις ἐπὶ σοῦ, θά σοὶ στερήσῃ τὰ μέσα τῆς διατροφῆς, διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐπανέλθῃς πρὸς αὐτόν.

— Εἶναι ἀνίκανος πρὸς τοῦτο· δὲν θά ὑπομείνῃ τὸ νὰ εὐρίσκωμαι ἐν τῇ ἀνάγκῃ. Ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε θά μ' ἐπανίδῃ. Δυστυχῶς δὲν τὸν ἠγάπησα, Δανιὴλ, ἀλλὰ δὲν παραγνώριζω τὸν χαρακτῆρά του.

Ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ μαρκιστοῦ ἐνεχαράχθη πτυχή, δυσκόλως δυναμένη νὰ ἐκληφθῇ ὡς μειδίαμα.

— Ἥλθομεν ἐδῶ διὰ νὰ ἐκθειάσωμεν τὰς ἀρετάς του;

— Τὸ κάλλιστον ὅπερ θά πράξωμεν εἶναι τὸ νὰ μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Κονδοττιὲ διὰ θορυβώδους ὕψους.

Ἠγέρθη, ἐθημάτισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶτα δὲ εἶπε.

— Λοιπὸν ἥλθες ἐδῶ κατ' εὐθείαν, φέρουσα τὴν περιουσίαν σου ἐφ' ἑαυτῆς, ὡς ὁ ἑλλὴν φιλόσοφος... ἀλλὰ περιμένεις, νομίζω, τὰς ἀποσκευάς σου . . .

— Τίποτε, τίποτε δὲν περιμένω· ἀπεκόμισα ὅ, τι εἶχον εἰς τὰς χεῖράς μου, ἄλλως καὶ αὐτὰ θά κατέλειπον ὡς καὶ τὰλλα, ἐνδυμασίαν ἔχω αὐτὸ τὸ ὅποῖον φερόω.

— Λοιπὸν πῶς θά οἰκονομηθῇς;

— Τώρα εὐθὺς θά μεταβῶ εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Λούβρ διὰ νὰ προμηθευθῶ τάπαραίτητα . . . βιάζομαι, καὶ πρέπει νὰ τὸ πράξω ἀμέσως . . . Κ' ἐπειτα δὲν θέλω ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς τοὺς συνήεις προμηθευτάς μου, διότι τοιοῦτοτρόπως παρευθὺς θ' ἀνηγγείλλοντο εἰς ὅλην τὴν πρωτεύουσάν τὰ κατ' ἐμέ.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ Δανιὴλ, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὰ ἀσυμβίβαστα τῆς θέσεώς σου ἐκδηλοῦνται.

— Ἀλλὰ τὰ ἐγνώριζον ἐγώ ὅλα . . . Ἐγνώριζον ὅτι τὸνομά μου θά ἐγίνετο ὕλη συνδιαλέξεως δι' ὅλους τοὺς βλάκας τῆς πόλεως· ἐπομένως σκοπῶ νὰ μὴ μείνω ἐν Παρισίοις κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, διὰ νὰ παράσχῃ ἄλλως τε εἰς τοὺς ἐργάτας τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅπως διακοσμήσωσι τὸ νέον οἰκημά μου. Ἐπιθυμῶ νὰ ταξειδεύσω . . . οὐδένα τόπον ἀκόμῃ ἐπεσκέψην, οὐδέποτε ἠδυνήθην ν' ἀπουσιάσω ἐκ τοῦ οἴκου . . . ὅσάκις ἐξήτησα ν' ἀναχωρήσω ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐκ Παρισίων, πάντοτε αἱ ἐργασίαι του μοὶ τὸ ἀπηγόρευον . . . Ἀλλὰ τώρα . . .

Καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸν μαρκήσιον, ἐστήριξε τὴν χεῖρα τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

— Ὅποια ἡδονὴ δι' ἐμέ τὸ νὰ διατρέχω τὴν Ἰταλίαν μετὰ σοῦ, Δανιὴλ! . . . Ἐλεύθεροι, μόνοι, εἰς ἀλλήλους ἀνήκοντες . . .

Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέτωπον τοῦ ἀνδρὸς ἐρρυθνιζοῦτο ἐλαφρῶς, εἶπε :

— Ὡ, ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας μόνον . . . τὰς ὥραι-
ώτερας, τὰς γλυκυτέρας τοῦ βίου μου . . . Δὲν θά μοι τὰς ἀρνῶθῃς . . .

— Ὅχι, ἀναμφιδόλως, εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ προφαινοῦς καταναγκασμοῦ, ψυχρὸς ὡς μάρμαρον καταστάς καὶ δυσπῶν τὰ χεῖλη.

Ὁ τόνος τῆς ἀπαντήσεως ἦτο τόσον διάφορος ἐκείνου ὃν αὐτὴν ἠλπιζε ν' ἀκούσῃ, ὥστε παρὰ τὴν ζωηράν αὐτῆς ἐπιθυμίαν ὅπως μόνον τὴν εὐάρεστον ἀποψιν τῶν πραγμάτων ἀτενίσῃ, ἡσθάνθη λεπτοὺς μαργαρίτας ἰδρωτὸς ἀναβλύζοντας ἐπὶ τῆς ράχews. Ἡ καρδία τῆς συνεσφίχθη, ἱλιγγος σκοτοδίνης κατέλαβεν αὐτήν, καθ' ὃν τὰ πάντα τῇ ἐφάνησαν ζοφερὰ περίξ. Τὸ πρῶτον ἦδη ἡ ἀδολοχρὰ ἀμφιβολία εἰσέδυσεν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ἀλλ' οὐσα γενναῖα καὶ ζωηρά, ἀντὶ τοῦ νὰ βύσῃ τὰ ὧτα ἐκ φόδου πρὸς τὴν πικρὰν βεβαιότητα, τοὐναντίον διήνοιξεν αὐτὰ εὐρέως, ὅπως τελείως διαφωτισθῇ. Ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς οἱ πικροὶ λόγοι τοῦ συζύγου, καὶ μετὰ φρικτῶδους ἀγωνίας διηρωτήθη μὴ τόσῳ προῶς ἤρχισεν ἀποβαίνουσα ὀχληρὰ εἰς τὸν ἐραστὴν, τὸν ὁποῖον ἐβλεπεν ἀπέναντι αὐτῆς μελᾶγχολον, ρευδῶδη, σύννουν, ἀλλὰ μὴδὲν λέγοντα. Ἐν τούτοις μόλις μία εἶχε διαρρεύσει ἀκόμῃ ὥρα ἀφ' ὅτου τῷ ἀνηγγείλειν ὅτι παρεδίδετο εἰς αὐτὸ ἐσθαι! προσπαθοῦσα δὲ ὅπως διὰ μιᾶς καταμάθῃ τὰ ἔγκατα τοῦ τεταραγμένου νοῦς του, ἐπεξέτεινε τὴν βολιδοσκόπησιν.

— Τόσῳ μᾶλλον θά σοὶ εὐγνωμονῶ ἂν μοὶ ἀφιερῶσθῃς τὸν χρόνον τὸν ὁποῖον σοὶ ζητῶ, εἶπεν ἐξετάζουσα αὐτὸν δι' ἐρευνητικοῦ βλέμματος, ὅσῳ πολυτιμότερος γνωρίζω ὅτι σοὶ εἶναι . . . ἰδοῦ, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὥραν ἐποχὴν τῶν ἱπποδρομιῶν, ὅπου ἀναμφιδόλως θά διέλαμπε . . . Ταλαίπωρε φίλε μου, δὲν θά λυπηθῇς ; . . .

Παρὰ τὴν δυσαρρέσκειαν ἦν ἐπιπόνως συνεῖχεν, ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ἀπάντησε :

— Ποίαν ἀξίαν θά εἶχον, ἐὰν οὐδὲν ἐθυσίαζον χάριν σοῦ ;

— Ἀλλ' ὁ βαρόνος Ράινσφελδ τί θά εἶπῃ ; πῶς νὰ στερεθῇ τοῦ δεξιῦ συμβούλου του ;

— Θὰ παραπονθῇ πικρῶς καὶ θά χάσῃ πολλὰ χεῖματα, ἀλλὰ θά εὐχαριστηθῇ σὺ, Λουίζα, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ἀλλ' ὁ λυσσώδης τόνος ὃν ἐνεῖχον αἱ λέξεις ἐκείναι διέψευδε τὴν ἀδράν των γλυκύτητα, διότι, φύσει κρατῶν ἑαυτοῦ, καὶ λεπτὸς τοὺς τρόπους ἀνατραφεῖς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ ἑλλειψιν ἱπποτισμοῦ, οὐχ' ἦττον ὅμως ἡ ὀργὴ ἥτις ἐκυρίευσεν βαθμυδὸν ἐπ' αὐτοῦ μὴ ἀνεχομένου τὸ νὰ διαθέτῃ ἐκείνη τὰ κατ' αὐτόν, καθίστατο καταφανὲς πρὸς τὴν διορατικὴν γυναῖκα, ἥτις ἐφύραξεν ἐξ ἀπελπισμοῦ, προαισθανομένη δεινὴν καταστροφὴν ἐν ἣ ἐμελλε νὰ καταταρταρῶσθαι ἅπαντα τὸν βίον αὐτῆς.

Τὸ σκελετώδες φάσμα τῆς ἐγκαταλείψεως πρὸ αὐτῆς αἰθνιδίως ὠρώθη, ὁ δὲ τρυφερός, γενναῖος καὶ ἱππότης νεανίας, ὃν ἐλάτρευεν, πρὸς ὃν μετ' ἐμπιστοσύνης ἐσπεύσε παραιτοῦσα τὰ πάντα, μετεμορφώθη εἰς νεανίαν ἐγωιστὴν, ξηρὸν καὶ συμφεροντοκόπον, ὅστις ἀνευ οὐδενὸς ἐνδοιασμοῦ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς ἀσθενῆ γυναῖκα ἐὰν αὐτὴ τῷ ἠνώχλει, ἀφροντιστῶν περὶ τῆς εὐδαιμονίας ἦν ἀπόνως χαλᾷ, ἐπανήρχετο αὐτοστιγμὴ εἰς τὰς ἡδονάς, τοὺς ἱπποὺς καὶ τὰς ἐρωτίδας του.

Ἐν ἀκαριαίᾳ συρροῇ ὅλων ὁμοῦ τῶν γνωμῶν ἃς εἶχε μέχρι τοῦδε ἀκούσει διατυπωμένας περὶ ἐκείνου